

RESSÒ DE LA PARAULA

Vida cristiana sostenible (III)

«Tu ets el meu refugi» (Sl 70)

Estem preocupats per la sostenibilitat de la fe, sigui la pròpia, sigui la d'uns altres que potser estan sota la nostra responsabilitat. Aquí hi entrem

tots, especialment pares, catequistes, preveres, diaques, laics evangelitzadors, educadors cristians en general, etc.

Les crisis, com els escàndols (cf. Lc 7,1), són inevitables. Però, què fer quan sobreveï una crisi? Abans de res, no cal espantar-se. Possiblement el moment crític serveix per a créixer més. De vegades la crisi es viu amb neguit i turment; de vegades té el rostre de la inaniació, l'apatia, d'altres vegades fins i tot va acompanyada d'una sensació de llibertat.

Ho tenim una mica difícil, perquè estem inserits en una cultura del que és efímer i provisional. Les paraules donades, les promeses, no aguanten el pas del temps. Pensem, per exemple, en les ruptures matrimonials cada vegada més freqüents: «avui sé que t'estimo, però no sé què sentiré d'aquí a dos anys...». Així mateix en la vida de la fe. «Avui sento que tinc fe, demà potser hauré canviat d'opinió.»

Sigui com sigui, no podem plegar-nos de braços. La fe, com l'amor i l'esperança, si no creix, mor. Així és la vida de l'Esperit. Com una planta que, en observar que no renova les seves fulles, ni produeix flors a la primavera, diem que s'està morint: no en podem esperar fruits a l'estiu. Tenim en comp-

te que hi ha reculades temporals, que semblen presagiar esterilitat i mort, com les plantes i arbres de fulla caduca a l'hivern, o com els períodes de malalties, que van assecant de mica en mica les fulles i tiges...

Cal saber afrontar les crisis, això sí, amb els recursos i segons les maneres com l'Esperit ens ensenya.

Fem cas de la recomanació per als moments de crisi, de tornar als orígens de la fe, per a recuperar la seva frescor i vitalitat. Però convé atendre altres recomanacions. Com ara, acceptar que la fe té «enemics», dins de nosaltres mateixos i fora. L'oració dels salms hi al·ludeix constantment.

Davant «els enemics» s'obren tres tasques necessàries: saber detectar-los, afrontar-los i reafirmar-se en el veritable Déu. Detectar-los, és difícil,

perquè tots usen la disfressa. De fet el primer d'aquests enemics és la idolatria, què és radicalment mentida: diu que Déu està a l'abast de la nostra mà, fins i tot que és la nostra obra. Però hi ha un altre enemic que tempta el just que sofreix amb la mentida oposada: ens diu que realment Déu no existeix o ens ha abandonat.

El Salm 70 (71) constitueix un model de fe sostenible. És una oració de l'ancià just, malalt i assetjat per enemics que desitgen la seva mort. Ell ha sostingut la seva fe des d'infant, tot reconeixent sempre les meravelles de Déu en la seva vida; així ho ha mostrat amb la lloança constant. Ha patit molt,

i ara, pentinant cabells ja blancs, demana consol i promet que continuarà cantant la fidelitat de Déu:

«Senyor, sigueu vós el meu refugi... deslliureu-me de la mà de l'injust... Jo continuaré esperant i us lloaré més i més... comptaré les vostres proeses, Senyor meu, narraré els vostres prodigis... ara al temps de la vellesa i amb cabells blancs no m'abandoneu, Déu meu» (cf. vv. 4-19).

Una vegada més, romandre i créixer en la vida de fe és impossible si oblidem la fidelitat de Déu, la fermesa de les seves promeses i constància inegotable del seu amor. És l'únic que fa possible que una vellesa provada continuï mostrant un rostre jove.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

L'Institut Borja de Bioètica

La bioètica es va introduir formalment a Europa de la mà del jesuïta P. Francesc Abel, que va fundar el 1976 la primera institució de bioètica a Europa, l'Institut Borja de Bioètica.

El Dr. Abel va comptar des dels inicis amb la col·laboració i l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, fundant en el seu hospital d'Esplugues el primer Comitè d'Ètica Assistencial (CEA) de l'Estat espanyol.

Així ho relata el propi P. Abel: «Després de cinc anys als Estats Units, dels

quals tres i mig van ser en el Kennedy Institute —Georgetown University— de Washington D.C. (des d'abril-maig del 1972 fins a setembre de 1975), tornada a Barcelona, acabada la meua tesi doctoral, amb una idea molt clara: la de començar un centre o Institut de Bioètica copiant el model del Kennedy Institute, amb les degudes modificacions (...).

»Davant els interrogants ètics plantejats pels progressos metge-biològics calia actuar d'acord amb l'actitud que

proposa el Vaticà II quan afirma: «L'Església, que guarda el dipòsit de la paraula de Déu, d'on es deriven els principis de l'ordre religiós i moral, el que no vol dir que tingui sempre la resposta a punt per a cada qüestió, desitja unir la llum de la revelació a les experiències de tots per il·luminar el camí que la humanitat acaba d'emprendre» (*Gaudium et Spes*, núm. 33). (...).

»Vull deixar constància que a l'Hospital Matern-Infantil Sant Joan de Déu (Barcelona) ha estat el fòrum on s'ha rea-

litzat, per primera vegada, el diàleg bioètic tal com Hellegers va pensar que havia de fer-se en la clínica. L'any 1976 vaig començar a col·laborar en l'estructuració del Comitè d'Ètica Assistencial de l'Hospital Sant Joan de Déu d'Esplugues (Barcelona).»

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

Vida cristiana sostenible (III)

«Tú eres mi refugio» (Sal 70)

Estamos preocupados por la sostenibilidad de la fe, sea la propia, sea la de otros que quizá están bajo nuestra responsabilidad. Ahí entramos todos, especialmente padres, catequistas, presbíteros, diáconos, laicos evangelizadores, educadores cristianos en general, etc.

Las crisis, como los escándalos (cf. Lc 17,1), son inevitables. Pero, ¿qué hacer cuando sobreviene una crisis? Ante todo, no hay que asustarse. Posiblemente el momento crítico sirva para crecer más. A veces la crisis se vive con desasosiego y tormento; a veces tiene el rostro de la inanición, la apatía, otras veces incluso va acompañada de una sensación de libertad.

Lo tenemos un poco difícil, porque estamos sumidos en una cultura de lo efímero y lo provisional. Las palabras dadas, las promesas, no aguantan el paso del tiempo. Pensemos, por ejemplo, en las rupturas matrimoniales cada vez más frecuentes: «hoy sé que te quiero, pero no sé qué sentiré dentro de dos años...». Así mismo en la vida de la fe. «Hoy siento que tengo fe, mañana puede ser que haya cambiado de opinión.»

Sea como sea, no podemos cruzarnos de brazos. La fe, como el amor y la esperanza, si no crece, muere. Así es la vida del Espíritu. Como una planta, que, al observar que no renueva sus hojas, ni produce flores en primavera, decimos que se está muriendo: de ella no podremos esperar frutos en verano. Tenemos en cuenta que ocurren retrocesos temporales, que parecen presagiar esterilidad y muerte, como las plantas y árboles de hoja caduca en invierno, o como los períodos de enfermedades, que van secando poco a poco las hojas y tallos...

Hay que saber afrontar las crisis, eso sí, con los recursos y según los modos como el Espíritu nos enseña.

Hacemos caso a la recomendación, para los momentos de crisis, de volver a los orígenes de la fe, para recuperar su frescura y vitalidad. Pero conviene atender a otras recomendaciones. Por ejemplo, aceptar que la fe tiene «enemigos», dentro de nosotros mismos y fuera. La oración de los salmos alude constantemente a ellos.

Ante «los enemigos» se abren tres tareas necesarias: saber detectarlos, hacerles frente y reafirmarse en el verdadero Dios. Detectarlos, es difícil, porque todos usan el disfraz. De hecho el primero de estos enemigos es la idolatría, que es radicalmente mentira: dice que Dios está al alcance de nuestra mano, incluso que es nuestra obra. Pero hay otro enemigo que tienta al justo que sufre con la mentira opuesta: nos dice que realmente Dios no existe o nos ha abandonado.

El Salmo 70 (71) constituye un modelo de fe sostenible. Es una oración del anciano justo, enfermo y asediado por enemigos que desean su muerte. Él ha sostenido su fe desde niño, reconociendo siempre las maravillas de Dios en su vida; así lo ha mostrado con alabanza permanente. Ha sufrido mucho, y ahora, peinando cabellos ya blancos, pide consuelo y promete que seguirá cantando la fidelidad de Dios:

«Señor, sé tú mi refugio... líbrame de la mano perversa... Yo seguiré esperando, redoblaré tus alabanzas... contaré tus proezas, Señor mío, narraré tu victoria, toda entera... ahora en la vejez y las canas no me abandones, Dios mío» (cf. vv. 4-19).

Un vez más, permanecer y crecer en la vida de fe es imposible si olvidamos la fidelidad de Dios, la firmeza de sus promesas y constancia inagotable de su amor. Es lo único que hace posible que una vejez probada siga mostrando un rostro joven.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs de Mn. Antonio Fernàndez

El dia 12 de gener de 2022, va morir Mn. Antonio Fernàndez Garcia, a l'Hospital General de Catalunya. El bisbe Agustí Cortés, que en aquells moments es trobava a Roma amb motiu de la visita *ad limina*, es va unir des del primer moment a la família i a tot el Poble de Déu en aquest condol i en la pregària de fe i esperança.

L'eucaristia exequial es va celebrar dissabte 15 de gener, a les 10 h, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca, d'on era fill Mn. Antonio, amb l'enterrament en acabar la celebració litúrgica. Al vespre, a les 20 h, va tenir lloc una missa

funeral presidida pel bisbe Agustí Cortés, a la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, d'on era rector, juntament amb la Parròquia de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló.

Mn. Antonio Fernàndez Garcia va néixer a Vilafranca del Penedès,

el dia 19 de juliol de 1975. Fill d'Antonio Maria i Carmen. Va ser ordenat sacerdot el 22 de juliol de 2006, a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Va doctorar-se en Dret Canònic l'any 2014 a la Pontificia Universitat Lateranense, de Roma i des de 2019 era el vicari judicial de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Afligits pel dolor d'aquesta pèrdua sobtada, l'encomanem a la misericòrdia de Déu i ens unim en la pregària per ell, per la seva família i per les comunitats parroquials que l'han perdut.

Jornada de la Vida Consagrada Patronatge de Vida Creixent

El dimecres 2 de febrer se celebra aquesta Jornada en què l'Església fa memòria del dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al Temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare. De la mateixa manera en aquest dia els consagrats i consagrades volen renovar l'ofrena d'ells mateixos a Déu per a la salvació del món.

A més, en aquesta diada també es dona gràcies per la presència en el nostre Bisbat del **Moviment Vida Creixent**, que com els consagrats, també tenen la Festa de la Presentació del Senyor com a gran Jornada, recordant els seus patrons, els ancians Simeó i Anna. Aquesta doble celebració tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç, en l'eucaristia de les 12 h, presidida pel bisbe Agustí.

El lema de la Jornada d'aquest 2022 és «Caminant junts». En paraules del delegat diocesà per a la Vida Consagrada, P. Josep M. Henríquez, «això és el que la vida consagrada està vivint avui, doncs el camí sinodal en marxa a Catalunya i arreu del món, és una expressió més de la necessitat de reconèixer allò que ens concerneix a tots i a totes: vetllar per la vida de l'Església i la seva missió, caminant junts. A tots vosaltres, persones consagrades de la nostra Diòcesi, us animo a redescobrir la grandesa del do rebut, expressat en aquesta Jornada com a «trobadura de la presència de l'amor de Déu»».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No li tinguem por als escenaris complexos que habitem perquè allà, al mig nostre, hi ha el Senyor; Déu sempre ha fet el miracle d'engendrar bons fruits (Jn 15, 5). L'alegria cristiana neix precisament d'aquesta certesa» (27 de novembre).

@Pontifex: «Quants migrants estan exposats, fins i tot en aquests dies, a perills molt greus, i quants perden la vida a les nostres fronteres!» (28 de novembre).

@Pontifex: «El servei és el que fa fructificar els nostres talents i dona sentit a la vida: de fet, no serveix per a viure el que no viu per a servir» (29 de novembre).

@Pontifex: «Les Benaurances són la constitució perenne del cristianisme, la brúixola que orienta les rutes que els cristians emprenen en el viatge de la vida. Viure-les permet que l'Evangeli sigui sempre jove i fecundi la societat amb esperança» (2 de desembre).

Al llindar dels apòstols (i II)

FOTO: VATICAN MEDIA

Volem acabar la crònica de la visita *ad limina apostolorum* que vam començar la setmana passada. En aquest segon capítol, el moment central era l'audiència amb el papa Francesc, però també hi ha hagut altres elements.

Les eucaristies. El 13 de gener, els bisbes de les províncies eclesiàstiques de Tarragona, Barcelona i València van celebrar la missa a la basílica de Sant Pau Extramurs, presidida per l'arquebisbe de Tarragona. En la seva homília, va remarcar el valor catequètic de la façana de la basílica, que representa la història de la salvació, i també de les parets interiors, adornades amb els medallons dels papes, però també va voler «fer esment de la icona de l'absis, que representa a Crist que ens està jutjant a tots i als peus de Crist, molt petit, està el papà Honorio que és qui va encarregar l'obra. Tot això ens ensenya la grandesa de la gràcia de Déu lliurada per Jesucrist, com va ser explicada per sant Pau, i alhora ens reporta la nostra petitesa. Portem els

nostres tresors en atuells de fang», manifestant que «és el moment de pensar en la nostra petitesa».

Divendres 14 de gener, a la tarda, els bisbes de la Tarraconense van celebrar amb el cardenal Omella una eucaristia en la basílica de la Santa Creu de Jerusalem, de la qual l'arquebisbe de Barcelona és titular.

L'audiència amb el papa Francesc. Va celebrar-se divendres 14 de gener, a les 10.30 h, i va resultar el colofó a la visita *ad limina* de tota la setmana. Durant més de dues hores els bisbes van conversar amb gran confiança i llibertat amb el Sant Pare. En la roda de premsa que posteriorment es va realitzar, els tres arquebisbes metropolitans van compartir les seves impressions per fer una balanç de la trobada.

L'arquebisbe Joan Planellas, en la seva primera visita *ad limina*, va destacar la «gran proximitat» que han trobat els bisbes en els diversos organis-

mes dels dicasteris on han compartit les dificultats i esperances de cada Església local. En relació a la trobada amb el Sant Pare, Mons. Planellas va expressar la «cordialitat» i «proximitat» mantinguda. En relació als temes tractats, els bisbes han parlat amb el Sant Pare sobre la importància de l'evangelització davant la forta secularització, el treball sinodal, la immigració i la situació política del país a nivell general.

Els cardenals Joan Josep Omella i Antonio Cañizares han corroborat la bona acollida de tots els dicasteris, i el testimoni de tendresa, humanitat i proximitat, com a pare i germà, del papa Francesc. A més, el cardenal Omella ha destacat la «visió profunda de fe» que caracteritza al Pontífex i el seu bon humor «que impedeix tota desesperança». L'arquebisbe de Barcelona ha valorat de manera positiva, també, la convivència i fraternitat viscuda entre els bisbes de les tres províncies eclesiàstiques en el transcurs d'aquesta visita. «Torno a casa sentint-me enfortit en la fe pel successor de Pere, i tant de bo ho sàpiga transmetre», va expressar.

Les reunions. El segon dia a la tarda es van reunir amb la secció de Relacions amb els Estats de la Secretaria d'Estat de la Santa Seu, que exerceix totes les funcions polítiques i diplomàtiques de la Santa Seu.

El dia 12 de gener van reunir-se amb quatre organismes: la Congregació per a l'Educació Catòlica, la Congregació per al Clergat, la Congregació per al Culte Diví, i el Dicasteri per a la Comunicació, que té com a tasca principal fomentar i donar suport, d'una manera oportuna i adequada, a l'acció de l'Església i els seus membres en les múltiples formes de la comunicació social.

Dijous 13 de gener, els bisbes van ser rebuts als Dicasteris per als Laics, la Família i la Vida; i per al Servei del Desenvolupament Humà Integral i, a la tarda, es van reunir amb la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica i amb la Secretaria General per al Síno dels Bisbes.

AGENDA

▶ **Exercicis espirituals per als seminaristes.** Del 30 al 5 de febrer, al monestir de Solius, predicats pel P. Xavier Rodríguez, sj, director espiritual del Seminari Conciliar de Barcelona.

▶ **Consell Presbiteral.** Convocat per al dijous 3 de febrer, a les 10.30 h, a la Casa de l'Església.

▶ **«Café dels divendres», de la Delegació d'Ensenyament.** El proper divendres 4 de febrer, de les 18 a les 20 h, hi ha prevista la convocatòria online oberta als mestres i professors de religió i docents cristians en general, com a espai per compartir idees de treball en comú i projectes a debatre. Més informació al [facebook de la Delegació](#).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. Congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dimarts [2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimecres [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. La Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candelera (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Sant Blai, bisbe de

Sebaste (Armènia) i màrtir (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg., fundadora de les Religioses de Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, religiós servita; beata M. Ana River, rel. fundadora de les germanes de la Presentació de Maria; beata Josefina Nicoli, vg., rel. congregació de la Missió i Filles de la Caritat; beat Nicolau Saggio de Longobardi, rel. PP. Mínims.

4. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes,

mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fundadora; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dissabte [1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / SI 137 / 1Co 15,1-11 (o bé, més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Sant Pau Miki, prevere jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), màrtirs a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, màrtirs; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

«El qui estima ho suporta tot»

Ens costa a tots deseixir-nos de les nostres idees prefabricades. Com pot parlar Déu a través d'una persona normal i corrent? Això no pot ser! Per això, com veiem a l'Evangeli el concitadans de Natzaret no volen creure en Jesús: *Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia. Deien: No és el fill de Josep, aquest? No volen creure, en últim terme, en l'encarnació!* Aquell home jove, que coneixien des de petit no pot ser l'enviat de Déu, el que faci realitat les promeses de la Paraula de Déu. Ens cal la fe! Creure en Déu i en els seus enviats, cosa que van fer tant *aquella viuda de Sarepta (pagana) que va acollir Elies, com el leproós de Síria Naaman (també pagà) que va creure en Eliseu.* En canvi, no van tenir fe ni les altres viudes ni els altres leprosos d'Israel, per això no van ser socorreguts. Aquesta denúncia de la manca de fe de molts del poble d'Israel i aquesta lloança de la fe d'uns pagans porta a què *els qui eren a la sinagoga el traguessin del poble i el duguessin cap a un cingle de la muntanya per estimbar-lo.* No ens agrada escoltar la veritat, reconèixer la nostra manca de fe. Però *ell se n'anà passant entremig d'ells.* Jesús no té por de dir la veritat. En ell es realitzen les paraules de Jeremies: *Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te.* Ho hem vist a l'Evangeli. A la segona lectura el magnífic himne de sant Pau: *l'amor ha d'acompanyar la fe: Si tingués tanta fe que fos capaç de transportar les muntanyes però no estimés, no seria res.* Però aquest amor és exigent: *El qui estima és pacient, no és presumit... no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud... ho suporta tot...* Jesús és el model suprem d'aquest amor. No va tenir en compte el desig criminal *dels qui eren a la sinagoga* sinó que va continuar predicant i donant la vida per tots ells i per nosaltres. Jesús, model d'amor pacient.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenyeix-te el vestit i ves a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclatada». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidón. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el duqueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide. Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; mas, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará.

Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despearlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.